

Dossier de premsa

Exposició a La Pedrera
del 29 de setembre de 2022
al 15 de gener de 2023

Fundació
Catalunya
La Pedrera

FUNDACIÓN JUAN MARCH

ELS CAMINS DE L'ABSTRACCIÓ 1957—1978

**Diàlegs amb el Museo de Arte
Abstracto Español de Conca**

Mark Rothko, Untitled, 1963. Museo Universidad de Navarra. © 1998 Kuse, Rothko, Price and Christopher Rabig/VEGA/Barcelon, 2022

Pablo PALAZUELO
Omphale V, 1965-1967
Col·lecció Fundación Juan March,
Museo de Arte Abstracto Español, Conca

La **Fundació Catalunya La Pedrera** presenta una important exposició, organitzada en col·laboració amb la **Fundación Juan March**, que fa una revisió del moviment de l'abstracció a Espanya entre els anys 1957 i 1978, en diàleg amb els corrents artístics europeus i americans d'aquest període.

A la **Fundació Catalunya La Pedrera** creiem en l'art com a estímul per a la reflexió i el pensament crític, per això construïm experiències d'excel·lència que ens embolcallin i ens interpel·lin com a persones.

Plantegem les nostres exposicions com un refugi intel·lectual, un indret d'acollida i una finestra oberta al coneixement. Perquè la cultura sempre és el camí cap a un món més humà, on les persones estan al centre.

ELS CAMINS DE L'ABSTRACCIÓ, 1957-1978

L'exposició «Els camins de l'abstracció, 1957-1978. Diàlegs amb el Museo de Arte Abstracto Español de Conca», concebuda i organitzada per la Fundació Catalunya La Pedrera i la Fundación Juan March, a més de posar en relleu la gènesi del primer museu de l'abstracció a Espanya, presenta una selecció important d'obres de la seva col·lecció juntament amb altres d'artistes nacionals i internacionals prestades per diversos museus i col·leccions particulars.

EQUIPO 57
PA-8, 1959
Col·lecció Fundación Juan March,
Museo Fundación Juan March, Palma

ELS CAMINS DE L'ABSTRACCIÓ, 1957-1978

L'escultura d'Eduardo Chillida *Abesti gogorra IV* ens dona la benvinguda i ens introdueix en un recorregut suggeridor per les diferents formes que va adoptar l'abstracció durant la segona meitat del segle xx: l'informalisme i l'expressionisme abstracte, l'abstracció lírica i gestual, l'abstracció geomètrica, l'art òptic-cinètic, l'abstracció postpictòrica o la pintura de camps de color.

Durant el recorregut, les obres dels artistes abstractes espanyols dialoguen amb les d'alguns dels màxims representants de l'abstracció internacional, com ara Mark Rothko, Jackson Pollock, Willem de Kooning, Jean Dubuffet, Helen Frankenthaler, Hans Hartung, Alberto Burri, Alexander Calder, entre molts altres.

La mostra té com a objectiu donar a conèixer entre el públic la varietat i la complexitat de l'abstracció durant la segona meitat del segle que la va veure néixer.

Fernando Zóbel va crear el Museo de Arte Abstracto Español (a Conca) i va organitzar-lo no com un museu enciclopèdic, amb una disposició cronològica i historiogràfica a l'hora de presentar les obres, sinó com una instal·lació que havia d'afavorir l'experiència estètica de les obres com a individualitats, que, alhora, havien de dialogar de manera constant les unes amb les altres i, també, amb el particular espai arquitectònic que les acull —les Cases Penjades.

Seguint aquest esperit, **l'exposició de La Pedrera també pretén establir converses íntimes i discretes entre les obres exposades.** Així, Antoni Tàpies dialoga amb Jean Dubuffet, Manolo Millares amb Alberto Burri, Antonio Saura amb Emilio Vedova, Antonio Lorenzo amb Nicolas de Staël, Eusebio Sempere amb Alexander Calder, o Albert Ràfols-Casamada amb Mark Rothko. Aquestes són tan sols algunes de les connexions que afloren en el joc de les formes lliures d'aquesta exposició.

L'abstracció a la segona meitat del segle XX

En acabar la Segona Guerra Mundial, mentre els mestres de les generacions anteriors continuaven la seva activitat, entre els artistes més joves s'estén una necessitat de fer net, de trencar amb l'art anterior, deixar la figuració de banda i buscar noves formes d'expressió.

Fins als anys setanta es desenvolupen un seguit de tendències que tenen com a punt en comú l'abstracció, l'alliberament de la supeditació a les formes preestablertes, siguin formes de la realitat o formes geomètriques. Es renuncia a l'organització compositiva i a tot allò que sigui elaboració racional, i s'insisteix en l'exaltació dels mecanismes irracionals i vitals i en la projecció lliure de l'expressivitat damunt el suport pictòric; en el predomini del gest, del traç que denota l'activitat del pintor per damunt de la forma.

A **Europa**, els camins de l'art abstracte a partir de 1945 van ser bàsicament dos: en un d'aquests camins, l'anomenat informalisme, la nova relació entre l'artista i la representació de la realitat es palesa mitjançant el gest espontani del pintor, l'obertura de l'espai pictòric i un ús nou dels pigments que es plasmaven a la tela barrejats amb altres materials. Es tracta d'una transformació que respon a experiments formals, però, fonamentalment, també a l'experiència del primer gran conflicte que era alhora global i atòmic: la Segona Guerra Mundial.

París torna a recuperar una part de la vitalitat perduda —tant per l'efecte del retorn d'alguns dels exiliats com per l'aparició en l'escena artística d'una nova generació— i en un ambient molt influït per la filosofia existencialista de Jean Paul Sartre i pels corrents polítics d'esquerra, sorgeixen diversos moviments que tenen en comú el rebuig de la figuració i

la tendència al gest automàtic i a l'atzar, i en els que l'expressivitat s'aconsegueix a base de taques o gargots, o bé d'intenses pinzellades allargades de color negre, o carregades de color, o amb una especial preocupació per les textures superficials mitjançant la incorporació al quadre de tota mena de materials.

L'altre camí, l'abstracció geomètrica, en paral·lel a les experiències aformalistes, i amb el desig d'aconseguir l'ordre davant l'existencialisme de l'informalisme i l'expressionisme abstracte, desenvolupa, també, una abstracció que nega el contingut emocional de l'obra plàstica i que es basa en procediments racionals que la doten d'una estructura interna intel·ligible i coherent, fins i tot lògica.

Són obres sovint hermètiques i austeres, que construeixen plans irregulars de colors purs, generalment juxtaposats i de vegades superposats, que busquen un equilibri entre les formes i els ritmes. El color i la composició esdevenen un llenguatge abstracte que es depura en benefici de l'estructuració geomètrica de l'espai.

L'abstracció geomètrica, que a Espanya es coneix com a «normativa», es reivindica hereva del neoplasticisme, el constructivisme i la Bauhaus, i aglutina ideològicament i metodològica els equips, els grups i els artistes que reivindiquen la concepció experimental i objectiva de l'art, i que manifesten una sòlida actitud de compromís pel que fa al paper de l'artista i la seva relació amb la societat.

En l'àmbit de l'abstracció geomètrica dels anys setanta a Espanya, cal remarcar l'experiència desenvolupada al Centro de Cálculo de la Universidad Central de Madrid (l'actual Complutense). Aquesta entitat es va crear el 1966 arran d'un acord amb IBM, que va cedir els equips informàtics.

A banda del servei de càlcul per als departaments de la Universitat, es van crear diversos seminaris per investigar l'ús de les noves tècniques de càlcul automàtic en la lingüística, l'arquitectura, l'ensenyament o l'art. Entre els diversos cursos que impartí el centre destaca el Seminario de Generación Automática de Formas Plásticas, el curs 1968-1969, en què artistes plàstics, enginyers, arquitectes i programadors van compartir una experiència pionera del *net art*.

Als **Estats Units**, que van participar en el conflicte bèl·lic mundial però que no van patir les vicissituds de la guerra (excepte en el cas de Pearl Harbor), part de les dècades dels quaranta, els cinquanta i els seixanta també van estar dominades per l'art abstracte, per l'anomenat expressionisme abstracte; aquests anys van veure el triomf de la pintura americana, una pintura de grans superfícies i camps de color, de gestos lliures i de formes radicals, que alguns crítics eminents (i americans), com ara Clement Greenberg o Irving Sandler, van adoptar com a nova via d'expressió en la història de l'avantguarda.

Pel que fa a l'expressionisme abstracte, mentre que el corrent de l'*action painting* —de Pollock i de De Kooning— basa la pintura en el gest, en l'acció mateixa de pintar, altres artistes americans, com ara Mark Rothko,

encaminen la recerca pictòrica per la via de l'experimentació amb el color, que es converteix en el mitjà d'expressió més important. El *color field painting* es concentra en la tonalitat, en la intensitat, en la saturació i en la vibració del color en la superfície de la tela, i no tant en la construcció d'un espai pictòric propi. Les àrees de color són obertes i sembla que continuen més enllà de les vores del quadre. Així, el color, alliberat del dibuix, esdevé la finalitat de la tasca artística i deixa de ser una circumstància de la forma.

A **Espanya** a començaments de la dècada dels cinquanta, el règim franquista lluitava per fer-se un forat en el panorama internacional per sortir de l'aïllament polític i econòmic al qual havia estat sotmès després del final de la Guerra Civil. Espanya, pel fet d'estar sota la dictadura del general Franco, havia quedat fora dels plans d'ajuda nord-americans per a la reconstrucció d'Europa després de la Segona Guerra Mundial. A principis dels anys cinquanta, però, i arran dels acords del 1953 per a la instal·lació de bases militars nord-americanes en territori espanyol, el país s'obria a la influència i a l'acció benefactora de l'«amic americà».

Conforme es va anar trencant aquest aïllament, Espanya va tornar a participar de nou en certàmens artístics internacionals com les Biennals de Venècia o São Paulo i a organitzar exposicions d'art espanyol a l'exterior. Alhora va començar a rebre exposicions d'art estranger que van donar a

conèixer al públic espanyol les novetats artístiques que s'havien estat desenvolupant a Europa i als EUA.

Durant els últims anys de la dècada de 1950 i la de 1960, els artistes abstractes espanyols van començar a recollir èxits importants en els escenaris internacionals de les biennals de Venècia i São Paulo. Mentrestant, els dirigents ministerials i les administracions d'afers exteriors dedicaven molts recursos a promoure l'art abstracte espanyol a l'estranger, com a operació d'imatge, però dins del propi país gairebé no es donava suport a aquest nou art. Així, a l'exterior el règim venia la imatge d'un país modern i una societat culturalment oberta a les novetats, mentre que a dins faltaven museus i es desatenia els creadors.

1957, l'inici de la renovació

L'any 1957 suposa per a l'art espanyol un punt d'inflexió cap a la renovació i la internacionalització dels llenguatges plàstics. Aquest any sorgeixen dues incitatives artístiques cabdals: la fundació de l'Equipo 57 a París i del grup El Paso a Madrid; dues propostes ben diferents i fins i tot oposades, que dinamitzen el panorama artístic espanyol i evidencien vincles amb els principals corrents internacionals: l'abstracció geomètrica, en el cas d'Equipo 57 i l'informalisme, en el cas de El Paso.

El mateix any, en la IV Biennial de São Paulo, Jorge Oteiza guanya el Gran Premi d'Escultura.

Fernando Zóbel (Manila, 1924 – Roma, 1984) era un autèntic cosmopolita, un ciutadà de tres continents. Espanyol nascut a les Filipines, on va créixer, va estudiar primer a Europa i a Manila, i es va graduar a Harvard el 1949. Zóbel va sumar a la vocació de pintor una personalitat atractiva i l'ull expert del col·leccionista. De caràcter sensible, obert i afable, tenia una gran curiositat intel·lectual, una bona formació acadèmica i un profund coneixement de l'art, la literatura, la filosofia i la història. Tot i que el 1951 va tornar a Manila per fer-se càrrec dels negocis de la família, va continuar viatjant i dedicant-se a la seva activitat com a col·leccionista i, sobretot, a la pintura.

El 1955, Zóbel, que coneixia a fons l'escena artística internacional, es va enamorar de la vitalitat excepcional de l'art abstracte espanyol i va començar a creure en les possibilitats que tenia.

El mateix 1955 va visitar la galeria madrilenya Fernando Fe, on s'exposaven obres d'Antoni Tàpies, Eduardo Chillida, Antonio Saura i Luis Feito, entre d'altres. Els anys següents es va convertir en company i amic d'aquests artistes i va començar a col·leccionar les seves obres amb un criteri exigent. El 1958 es va establir a Espanya, amb la idea de dedicar-se a la pintura.

A mesura que ampliava la col·lecció, va començar a ser especialment urgent trobar la manera de promoure aquelles obres per assegurar que arribaven al públic espanyol, en un país aïllat culturalment i sense infraestructures per donar suport a l'art contemporani.

Contra l'opinió dominant, Zóbel estava convençut que calia dotar l'art abstracte fet a Espanya d'un museu per poder-lo fer arribar al gran públic; com que aquest museu no existia, el va acabar creant ell mateix.

El Museo de Arte Abstracto Español

L'any 1966 obre les portes a la ciutat de Conca el Museo de Arte Abstracto Español, creat per l'artista i col·leccionista Fernando Zóbel amb les obres de la seva col·lecció personal. El nou espai, ubicat a les emblemàtiques Cases Penjades sobre el riu Huécar, posa èmfasi —com mai no s'havia fet abans— en l'art no figuratiu i és una iniciativa innovadora d'un artista, gestionada pel mateix artista.

Aquest museu pioner neix perquè a Espanya no hi ha museus ni col·leccions públiques, i neix amb independència absoluta de la política cultural del règim. La proposta de Zóbel va arribar molts anys abans de l'eclosió de museus i centres d'art de l'Espanya democràtica.

El museu també va esdevenir un centre important de producció gràfica que va atreure gravadors, pintors i escultors, i va facilitar la difusió de l'art abstracte espanyol per tot el país.

A més a més, al museu mateix, Zóbel va obrir a artistes i investigadors la seva extensa biblioteca personal, amb una àmplia bibliografia internacional.

El 1980, Fernando Zóbel dona la seva col·lecció, l'arxiu, els quaderns de dibuixos i diaris, i la biblioteca a la Fundación Juan March, que des de llavors ha continuat la missió primigènica del museu gràcies a una acurada política d'adquisicions que ha continuat enriquint la col·lecció i gràcies a un programa permanent d'exposicions i activitats educatives.

«Más visitantes: [...] Alrededor del mediodía apareció Jean Bratton con Alfred Barr, del Museo de Arte Moderno, y su esposa. Un anciano discreto, encantador y muy inteligente [...] Barr visitó tranquilamente el museo tomando notas. Al final preguntó si tenía tiempo para otra vuelta. Lo hizo: empezó de nuevo por el principio y repitió todo el circuito. Almuerzo en casa de Sempere. Barr me susurró al oído que él y su esposa pensaban que era el museo más bello que habían visto nunca. Le pregunté si podían repetírmelo. Dijo que sí, y lo repitió en voz alta. Los asistentes aplaudieron y allí mismo le nombramos conservador honorario».

Fernando Zóbel, *Diarios* (1 de enero de 1967).

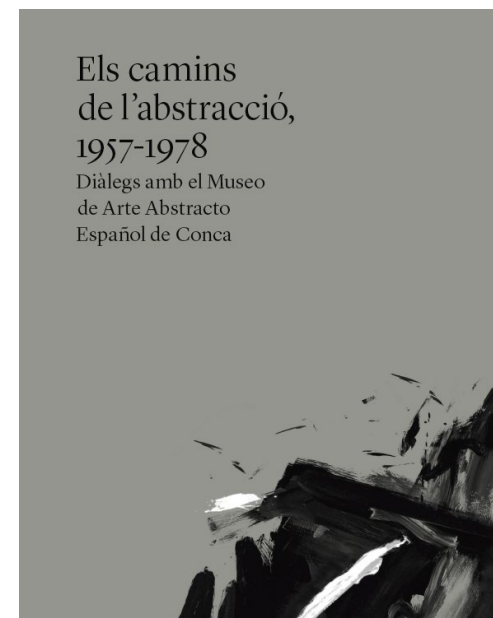
El 1967, el crític Rafael Santos Torroella, el pintor Joan Hernández Pijuan i l'escultor Marcel Martí (tots dos són a la col·lecció del Museo de Arte Abstracto Español) van decidir homenatjar el museu que s'acabava de crear. Ho van fer al Col·legi d'Arquitectes de Catalunya i Balears, amb una exposició titulada «El Museo de las Casas Colgadas de Cuenca (colección de arte abstracto español)».

Avui, al cap de cinquanta-cinc anys, les obres i els artistes de la col·lecció de Zóbel i aquell museu tornen una altra vegada a la Ciutat Comtal, però ara a la Casa Milà, a La Pedrera d'Antoni Gaudí —seu de la Fundació Catalunya La Pedrera—, un espai patrimonial singular amb un caràcter potent, que, tal com la ciutat antiga de Conca i les seves Cases Penjades, és també un bé cultural del patrimoni mundial de la UNESCO.

CATÀLEG

La mostra s'acompanya d'un catàleg que compta amb un text de presentació de l'exposició de **Manuel Fontán del Junco, Sergi Plans i Marga Viza, comissaris de l'exposició**. A més, inclou assajos a càrrec dels historiadors **María Bolaños, Ramón González Ferriz, María Dolores Jiménez-Blanco i Santos Juliá**, que donen una visió del context històric i artístic de l'art abstracte a Espanya i la seva recepció internacional.

La publicació reproduïx la totalitat de les obres exposades.

EXPOSICIÓ EXPANDIDA

Des de la **Fundació Catalunya La Pedrera** impulsem la transmissió del coneixement i donem suport al talent i la creació a través d'experiències expositives. Creiem fermament que la millor manera de construir projectes culturals rellevants és establint **col·laboració amb les principals institucions culturals del país**. Per aquest motiu, hem co-creat un seguit de propostes culturals per **expandir l'exposició més enllà de la sala de La Pedrera**, teixint aliances que aporten noves mirades, coneixement i reflexió.

En aquest camí, en primer lloc, ens aliem amb el **Gran Teatre del Liceu** per tal d'oferir experiències culturals úniques entorn de les nostres exposicions.

Així mateix, també hem fet xarxa **amb altres institucions culturals de referència** per oferir noves mirades i establir diàlegs amb altres disciplines.

Proposta cultural amb el Gran Teatre del Liceu

Data: divendres 16 de desembre.

Lloc: Foyer del Gran Teatre del Liceu.

Recital de Pierre-Laurent Aimard

Amb el Gran Teatre del Liceu

El gran pianista francès Pierre-Laurent Aimard oferirà un recital que ens endinsarà en un recorregut per l'obra dels compositors de les dècades entre 1950 i 1980 relacionats amb els moviments de l'art abstracte americà i europeu. Prèviament, hi haurà un diàleg entre el director artístic del Gran Teatre del Liceu, **Víctor Garcia de Gomar**, i el compositor **Joan Magrané**.

Pierre-Laurent Aimard

Aplaudit arreu del món com una figura clau de la música actual, **Pierre-Laurent Aimard** gaudeix d'una carrera internacional d'èxit. Considerat un «visionari extraordinari» per *The Washington Post* i artista pioner cèlebre per les seves idees reveladores, el 2017 Aimard va rebre el prestigiós Premi Internacional de Música Ernst von Siemens en reconeixement a una vida al servei de la música.

Ha col·laborat estretament amb molts compositors destacats, com ara György Ligeti, de qui ha enregistrat les obres completes per a piano. També ha treballat amb Stockhausen, George Benjamin i Pierre Boulez, que va nomenar Aimard, quan només tenia dinou anys, primer pianista solista de l'Ensemble Intercontemporain. Aimard és un músic innovador i rellevant del repertori pianístic de qualsevol època.

Propostes culturals amb altres institucions de la ciutat

Pintura lligada. Visita dialogada amb vermut

Amb la col·laboració de la Fundació Tàpies

Arran de la coincidència temporal de dues exposicions gairebé veïnes, *Els camins de l'abstracció* a La Pedrera i *L'adob que fecunda la terra. Tàpies (1958-1988)* a la Fundació Antoni Tàpies, hem organitzat una visita que proposa un diàleg obert entre una selecció d'obres exposades. La visita començarà a la sala d'exposicions de La Pedrera i seguirà a la Fundació Antoni Tàpies, on l'acte es clourà amb un vermut a la terrassa i una bona conversa.

Data: diumenge 16 d'octubre, a les 11 h.

Lloc: sala d'exposicions de La Pedrera i sala d'exposicions de la Fundació Tàpies.

Zóbel/Suñol: diàlegs entre dues col·leccions emblemàtiques

Amb la col·laboració de la **Fundació Suñol**

Amb motiu de les dues exposicions organitzades a partir de la col·lecció del Museo de Arte Abstracto Español de Conca, la Fundació Suñol i la Fundació Catalunya La Pedrera ofereixen dues visites per conèixer dos exemples singulars de col·leccionisme de la segona meitat del segle XX. En aquestes visites ens endinsarem en les dues mostres per conèixer els diàlegs i les relacions que es generen entre els diversos artistes i entre les dues col·leccions.

Dates:

Visita a La Pedrera: dijous 20 d'octubre, a les 19 h.

Visita a la Fundació Suñol: dijous 27 d'octubre, a les 19 h.

ELS CAMINS DE L'ABSTRACCIÓ, 1957-1978

Abstraccions a la col·lecció Foto Colectania, amb Perejaume

Amb la col·laboració de la **Fundació Foto Colectania**

En aquesta activitat, Perejaume, considerat un dels artistes més reconeguts i polifacètics del nostre país, ens mostrarà i comentarà una selecció de fotografies abstractes que formen part de la Col·lecció de la Fundació Foto Colectania i en relació amb les obres de l'exposició de La Pedrera.

Aquesta trobada, pensada en format íntim i experiencial, serà una oportunitat per veure de prop fotografies originals a través de la mirada del Perejaume, que ens farà una interpretació lliure i creativa. Per a la ocasió es mostraran obres abstractes de Ton Sirera, Leopoldo Pomés, Helena Almeida, Francisco Gómez o Ramón Masats, entre d'altres, que es trauran expressament de la cambra de conservació de la fundació.

Dates: dilluns 14 i dimarts 15 de novembre, a les 18 h.

Lloc: Fundació Foto Colectania.

Cinema experimental: l'abstracció en moviment (1957-1978)

Amb la col·laboració de la **Filmoteca de Catalunya**

En el marc del cicle «Per amor a les arts», presentem una sessió en què es projectarà una selecció de peces audiovisuals del fons de la Filmoteca de Catalunya que mostren la diversitat de propostes del cinema abstracte, entre els anys 1950 i 1970. Des del cinema amateur fins a la creació artística, la pel·lícula esdevé un nou suport per a l'experimentació del llenguatge abstracte. Sessió comentada a càrrec d'**Albert Alcoz**, cineasta, investigador i programador de cinema experimental.

ELS CAMINS DE L'ABSTRACCIÓ, 1957-1978

Forma, color y ritmo (Josep Mestres, 1956, 4' 40")

Exp. Num. 1 (Joaquim Puigvert, 1959, 1' 38")

Pintura 1962-63 / (Pintura 63. Sang i sorra) (Ton Sirera, 1963, 5' 31")

Pintura 1962-63 (Ton Sirera, 1963, 5')

Animació sobre film matèria i pancreatina holes (Benet Rosell, 1970, 4' 06")

Ritmes cromàtics (Jordi Artigas, 1978, 5')

Simfonia de tremolins (Arcadi Gili, 1974, 6')

Tremola tremolí 1975 (Arcadi Gili, 1975, 4' 15")

Data: dimarts 22 de novembre, a les 17 h.

Lloc: Filmoteca de Catalunya.

Art Altre: noves músiques per a una nova pintura

Amb la col·laboració de l'ESMUC i la Fundació Tàpies

Coincidint amb l'exposició de la Fundació Tàpies *L'adob que fecunda la terra. Tàpies (1958-1988)*, proposem un concert molt especial en què la música dialogarà amb les obres d'Antoni Tàpies. Una experiència musical i artística a càrrec d'estudiants de l'ESMUC.

Data: dissabte 19 de novembre, a les 20 h.

Lloc: sala d'exposicions de la Fundació Tàpies.

ELS CAMINS DE L'ABSTRACCIÓ, 1957-1978

«Abstracció a Catalunya, 1948-1969. De Dau al Set als Salons de Maig»

Amb la col·laboració de la **Biblioteca de Catalunya**

A partir dels fons documentals que formen part de la col·lecció de la Biblioteca de Catalunya (com ara catàlegs d'exposicions, revistes, documentació manuscrita i obra gràfica), l'exposició presenta una mirada al desenvolupament de l'abstracció a Catalunya, en el context de les segones avantguardes.

La mostra abraça el període comprès entre la creació del grup Dau al Set (1948), punt clau en la recuperació artística de la modernitat després de la Guerra Civil, i els Salons de Maig, un certamen anual creat a Barcelona per l'Associació d'Artistes Actuals que se celebrà entre els anys 1956 i 1969, i esdevingué un aparador de les noves propostes abstractes.

Dates: del 2 desembre del 2022 al 14 gener del 2023.

Lloc: Espai Zero de la Biblioteca de Catalunya.

Fundació Catalunya La Pedrera

La Fundació Catalunya La Pedrera és una fundació privada i independent, liderada per un patronat format per persones expertes. Una fundació amb una clara vocació humanista, perquè el focus de tots els projectes està posat en les persones amb la voluntat de millorar el futur de tothom.

La Fundació centra els seus esforços en tirar endavant projectes que repercuteixin positivament en la qualitat de vida de les persones, per això treballa en diferents àmbits:

- Acompanyant l'envelliment, perquè sigui tan digne com sigui possible
- Generant ocupació per persones en situacions vulnerables

- Fomentant la sostenibilitat, perquè ens preocupa el món que volem deixar als nostres joves
- Desenvolupant projectes d'alimentació per millorar la salut
- Incentivant les vocacions amb talent en els àmbits de la ciència o la cultura
- Promovent exposicions de màxima qualitat que incitin a la reflexió i al pensament crític

En aquest darrer àmbit, la Fundació planteja les seves exposicions com un refugi intel·lectual, un indret d'acollida i una finestra oberta al coneixement. Perquè la cultura sempre és el camí cap a un món més humà, on les persones estan al centre.

Altres activitats al voltant de l'exposició

Jornada Abstracció

Presentem una jornada temàtica entorn de l'abstracció amb visites comentades, tallers, breus xerrades informals i música que ens ajudaran a endinsar-nos en un dels llenguatges artístics més apassionants de la segona meitat del segle XX. Una oportunitat per a aprofundir en l'exposició des de mirades diferents.

Data: diumenge 6 de novembre, de 10 a 14 h.

Lloc: sala d'exposicions de La Pedrera

ELS CAMINS DE L'ABSTRACCIÓ, 1957-1978

Color formes i textura, tot a l'una!

La Pedrera, un lloc per fer volar la imaginació, torna a donar la benvinguda als més petits per fomentar la seva llibertat creativa coneixent artistes com Jackson Pollock, Guinovart, Mark Rothko, Tàpies, o Equipo 57 a l'exposició Els camins de l'abstracció, 1957-1978. Diàlegs amb el Museo de Arte Abstracto Español de Conca. Visitant la mostra ens introduïrem en l'art abstracte a través d'unes obres escollides per després experimentar amb la forma, el color, la textura i els materials, tal com els artistes els utilitzaven en les seves composicions. En acabar la seva pròpia creació, els infants podran conèixer l'icònic terrat de La Pedrera. No us ho perdeu!

Dates: diumenge 6 i 27 de novembre a les 10.30h

Lloc: Sala d'exposicions i Entresol de La Pedrera.

Activitat adreçada preferentment a famílies amb infants de 5 a 10 anys.

Sketching: art abstracte als murals de Barcelona

Proposem una experiència creativa a càrrec de David Morales: una sessió dirigida de *sketching* al carrer. L'activitat, oberta a tots els nivells d'expertesa i estils de dibuix, inclou, primer, una breu visita comentada a l'exposició.

L'arquitectura —una disciplina que integra altres arts— va esdevenir a Barcelona, durant el període que abraça l'exposició, un llenç urbà d'abast públic per a les formes abstractes. Després d'una introducció a l'art dels murals arquitectònics, sortirem en grup a dibuixar a la Rambla de Catalunya.

Es proporcionarà informació per continuar coneixent i dibuixant de manera lliure els murals arquitectònics abstractes més interessants de Barcelona.

Data: dissabte 22 d'octubre, de 10.30 a 13 h.

Lloc: sala d'exposicions de La Pedrera i el carrer.

Exposició a La Pedrera
del 29 de setembre de 2022
al 15 de gener de 2023

Per a més informació:
Premsa Fundació Catalunya La Pedrera
Lluïsa Oller 638 44 94 69
Alba Tosquella 625 365 560
premsa@fcatalunyaalapedrera.com

Fundació
Catalunya
La Pedrera

FUNDACIÓN JUAN MARCH

Rojo sombrío, 1964 Colección Fundación Juan March, Museo de Arte Abstracto Español, Conca © José Guerrero, VEGAP, Barcelona, 2022